

der kan drives Havebrug. Jeg vil, at den Mand, der faar Parcellen, skal kunne leve af den, og jeg kan derfor ikke være enig med det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Carl Hansen), der mente, at en Mand skulde dog have Lov til at dele sin Ejendom mellem sine Børn uanset, hvor smaa Parcellerne bleve; thi disse Brn skulde dog ogsaa have Mulighed for at leve, og det vilde være en daarlig Tjeneste, man gjorde dem, om man delte Jorden i saa smaa Parceller, at de ikke kunde subsistere.

Der blev sagt fra det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (K. Kristiansen), at nu havde vi jo Loven om Jordlodder, og kunde disse Mænd, som vare i Besiddelse af dem, leve paa disse Lodder, maatte man ogsaa kunne gaa lige saa langt ned med den almindelige Udstykningstilladelse. Jeg vil dog hævde, at Loven om Tilvejebringelse af Jordlodder er et Forsøg, med Hensyn til hvilket man ikke er kommen til noget Resultat. Naar den har virket en Del Aar, er det meget muligt, at man vil komme til det Resultat, at Loven ikke just burde have den Skikkelse, den har, men burde omformes i den ene eller anden Retning. Jeg mener derfor heller ikke, at man kan lægge den til Grund for Bedømmelsen af den Størrelse, man bør give Tilladelse til at gaa ned til med Udstykningerne.

Grunden til at holde paa disse Parcellers Størrelse er jo ikke alene, som det er blevet fremhævet, den, at man burde bevare Kørselspligten paa Hovedparcellen, og at der burde være Ejendomme i tilstrækkeligt Antal i Sognene, der kunde overtage Kørselspligten. Dette har ganske vist sin Betydning. Der er vel Kommuner, hvor denne Pligt er afløst, men Forholdet ude paa Landet er dog paa mange Steder saadan, at man ikke endnu kan være tjent med at opgive Kørselspligten og Arbejdsydelse in natura — men navnlig Kørselspligten. Det vilde maaske mange Gange være forbundet med Vanskelighed og stor Bekostning at faa Entreprenører, der vilde paatage sig dette for rimelig Pris, og man vilde maaske blive ilde stedt, hvis man ikke havde Kørselspligten i Baghaanden.

Men jeg mener, at Spørgsmaalet om Parcellernes Størrelse navnlig kommer an paa, om de ere i Stand til at ernære dem, der komme i Besiddelse deraf. Udstykningen foregaar jo nemlig paa forskellig Maade. Enkelte Steder foregaar den jo saaledes, at det er enkelte Parcel-

ler, der stykkes ud, men andre Steder foregaar der Masseudstyknings i ret betydelig Grad, og hvis Parcellerne da ere for smaa, tilvejebringes der en stor Klasse Medborgere, som ikke kunne leve af dem og ikke kunne skaffe sig Erhverv ved Siden af. Ganske anderledes forholder det sig, hvor Parcelleringen foregaar mere enkeltvis; der ville de paagældende med deres smaa Parceller muligvis kunne skaffe sig Biindtægter ved Siden af.

Muligvis maatte der fra Ministeriets Side kunne øves nogen Kritik overfor de forskellige Udstykningsforetagender. Der foretages, som sagt, mange Steder Masseudstyknings blot i Spekulationsøjemed. Det er ikke, fordi der er Trang til Parcellerne, men fordi vedkommende ønsker at afhænde sin Ejendom paa fordelagtig Maade. Hvad enten denne Udstykning sker ude paa Landet i Parceller af en saadan Størrelse, at man gør Husmandsbrug ud deraf, eller foregaar i Nærheden af København og maaske de andre større Byer for at skaffe Byggegrunde deraf, synes jeg, der kunde være Grund til at tage under Overvejelse, om saadanne Udstykningsforlangender burde bevilges i alle Tilfælde, ogsaa naar der ikke er Trang til dem, og naar de udstykkede Arealer henligge ubenyttede. Jeg skal i saa Henseende særlig henvise til de store Udstykningsforetagender, der foregaa her i Københavns Amt, Spekulationsudstyknings, hvorved der er tilvejebragt Masser af Lodder, der ligge ubenyttede hen, bære Tidsler og Ukrudt, ere en Skamplet for hele Egnen og til stor Skade for alle de omliggende Naboer. Vi have desværre ikke her i Landet saaledes som andre Steder nogen Lov om Ukrudt, og saa længe vi ikke have det, vilde det være højt heldigt, om der ad anden Vej kunde lægges noget Baand og nogen Forpligtelse paa den Slags Udstykninger, hvortil der ikke er nogen Trang, og som blot skulle tilfredsstille Enkeltmands Spekulationslyst.

Maaske maa jeg i Forbindelse hermed ogsaa omtale, at den Bestemmelse, der findes i § 4 om, at der skal være Adgang til offentlig Vej, tilfredsstilles jo derved, at der skal være en Vej, som støder op til Parcellen. I en hel Del Kommuner med stærkere Bebyggelse har man Bygningsreglementer, der foreskrive Veje af forskellig Bredde, altid af en betydelig større Bredde end den, man nøjes med i Landbrugsministeriet, naar der er Tale om Udstykning. Saa vidt jeg erindrer, bliver vist en Udstykning approberet af Landbrugsmini-